

Manden har tiltaget sig en Myndighed overfor Børnene, hvorigenem der er sket en Mishandling af Hustruen, en Krænkelser af de Følelser, hun maatte være i Besiddelse af, som man maa ønske sat en Stopper for. Naar der f. Eks. er sket dette, at en Mand har fjernet Børnene fra det Sted, hvor Hustruen opholdt sig, og nægtet hende Adgang til at komme i Forbindelse med dem, endogsaa nægtet hende Adgang til Oplysning om, hvor de fandtes, og den højeste Domstol her i Landet giver Manden Medhold i et saadant Forhold, saa maa jeg gaa ud fra, at alle forstandige og fornuftige Mennesker i og for sig vil sige, at naar noget saadant kan ske, maa der foretages noget, som bevirker, at det ikke kan ske. Men jeg skulde ogsaa mene, at Kapitel VI rummer allerede i sin første Paragraf, § 52, en Bestemmelse, som vil bevirke, at Højesteret ikke i Fremtiden vil dømme, som den i et enkelt Tilfælde omkring ved Aarhundredskiftet har dømt. Det hedder nemlig i § 52, at „Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening“. Naar det saa hedder videre i § 53: „Er Forældrene ikke enige om Udøvelsen af Forældremyndigheden, kan Overvrigheden, hvor Barnets Tarv tilsiger det, paa Begæring af en af Forældrene, henlægge Afgørelsen af Tvistigheder vedrørende Forældremyndigheden over Barnet til den af Forældrene, som skønnes bedst egnet, eller bestemme, hvem af dem Afgørelsesretten i den foreliggende Tvist skal tilkomme“, maa vi fra vor Side mene, at man her er gaaet alt for vidt. Jeg skal gøre opmærksom paa, at den norske Kommission har nægtet at indgaa paa disse Bestemmelser, og jeg skal tilføje, at det fremgaar af Forhandlingerne herom i Folketinget, at man i Kommissionen har næret stor Betænkelighed ved hele denne Ordning, men man er naaet til det Resultat, som finder sit Udtryk i Udtalelsen: Forsøget burde gøres. Jeg vil dog sige, at der her er Tale om et saa intimt Fællesforhold, at jeg ikke tror, at en Ret, selv den mest velmenende og retfærdige Ret, er i Stand til at berøre dette Forhold, uden at der kommer Fortræd ud deraf. Det maa dog utvivlsomt være saaledes, at det kun er i ganske ekstraordinære Tilfælde, at Indgreb fra Trediemand kan finde Sted. Det maa dog ikke være saaledes, at dersom Forældrene bliver uenige om, hvordan Uddannelsen af et af deres Børn skal foregaa, om Peter skal gaa i Aftenskole, eller om Peter ikke skal gaa i Aftenskole, kan den ene

af Forældrene kræve Rettens Indblanding i et saadant Forhold. Jeg vilde nære den største Betænkelighed derved. Jeg kan tilføje, at dersom man tænker sig Forholdet ordnet saaledes, at Faderen har Forældremyndighed over et af Børnene og Moderen over et andet, medens de har bevaret deres fælles Myndighed over andre af Børnene, maatte jeg dog tro, at man var kommet ind paa en Ordning, som ikke vilde give den allerskønneste Familieidyl. Jeg kunde f. Eks. tænke mig det Tilfælde, at Forældremyndigheden over et Barn er tilkendt Faderen, at Faderen er fraværende, f. Eks. paa sit Arbejde, og at Barnet er vidende om den Stilling, han har overfor Moderen; jeg kan ikke tro, at det vilde vise sig heldigt, at Barnet var vidende om, at Moderen ikke har den endelige Bestemmelsesret over det. Jeg skulde tro, at det i nogen Grad kunde sløve Lydighedsforholdet. I alle Tilfælde er vi fra vor Side klare over, at der utvivlsomt paa dette Omraade bør ske Ændringer i Lovforslaget. Forholdet mellem Forældrene indbyrdes og mellem dem og deres Børn er et saa særegent, et saa intimt Forhold, at man neppe kan tænke sig, at Trediemands Indblanding kan føre til en Udjævning af Uoverensstemmelserne, der kan bringe Mulighed for en lykkeligere Fortsættelse af et saadant Ægteskab, end Tilfældet har været tidligere.

Kapitel VII handler om Formueforholdene, herunder ogsaa om et Spørgsmaal, som maa siges at have betydelig Interesse, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Manden er i Stand til at disponere over Ægtefællernes fælles Hjem, uden at Konen har nogen som helst Indflydelse derpaa. Jeg skal herom sige, at vi maa ønske, at der træffes saadanne Bestemmelser, at Misbrug af den mest indgribende Art ikke kan finde Sted. Jeg maa f. Eks. finde det i høj Grad betænkeligt, at en Mand uden at spørge sin Hustru kan sælge deres fælles Ejendom og komme hjem og meddele Hustruen, at nu maa hun rykke ud med Børnene og hvad Hjemmet ejer og har i Løbet af saa og saa mange Dage eller saa og saa mange Timer. Men naar det i § 65 hedder ikke alene, at noget saadant ikke maa ske, men at Pantsætning af Ejendommen heller ikke maa finde Sted, uden at der foreligger Attest for Hustruens Indvilligelse deri, maatte jeg dog mene, at man maaske ogsaa her er kommet lovlig vidt. Det er i øvrigt ogsaa et Spørgsmaal, hvorvidt der opnaas saa stort derved. Jeg vil her bede be-